

Весна Перић

ПОДНЕБЉЕ ИШЧЕКИВАЊА

ДАН ПРЕ

Спрудови месечевих избрушених кратера
одувавали су филигранска зрнца
која смо удисали и гутали
кијајући и смејући се до суза.

Налакћени на бетонске блокове
босих стопала
преплетених нежно
тако да су прсти остајали непрепознатљиви
миловали смо диње
које су се растакале саме од себе
без ножева.

Иза нас
шкрипутала су масивна оловна врата пијаце
на којој је могуће добити боре за трен
и проносити их потом са поносом.

Мозаична ограда преливала се камелеонским одсјајем.

Није било ни топло ни хладно.

Телима је било питко то поднебље ишчекивања.

Апсурд се клатио као лустер
обешен о Сатурнове прстенове.
Апсурд
јер ипак ћемо одшкринути то мекано олово иза себе
штит од нуклеарне катаклизме.

ДОК ПИШЕШ

...безбедна у светлом нашем стану
главе погнуте
препланулог врата
(јер наша липа не пружа велик хлад)
питаћеш ме како ли је у Исфahanу
и хоћемо ли тамо икада стићи
а ја
загрцнут немим осмехом
као да кажем – наравно
ми имамо новца за такав пут
и бићеш далека у том проклетом Исфahanу
у срцу Ирана
иза зара боје индига.

И питаћеш ме –
шта мислиш
како се пише поезија?
исправљају ли поете своје наказне стихове
када се постиде
и побегну ли иза каквог зара
зара за жене?

И плашићу се звука меке мишићаве грубости
међ' твојим непцима и зубима
јер ја сам тај
који никада неће умети да ти напише песму.

Јер ја умем само да те одведем до Исфahanа
не умем ни да се цењкам на базару
ја расипам новце
градио сам тамо брану
лучну и тешку
и молио се да прсне
да је ти никада не би угледала

ту
у Исфахану
јер ја сам тај
који никада неће умети да ти напише песму
заstraшен
који не позна Алаха
нити Бога
загледан безумним погледом
у прегиб твог врата
дугог као наргиле
и опојног
као липа
од чије сенке
бежиш у хладове зара.

КОНТИНЕНТАЛНО СВИТАЊЕ

Након топлог препознавања
ветар је деловао на наше глежњеве
као прекривајући индигоплави екран смирења.

Трчао си неколико корака испред мене
полуохлађеним асфалтом
босих стопала.
Ја сам
непрестано спадајућим сандалама
сејала поља пустиг коловоза у свитању
уплашена да ћеш се набости на неко стакло
јер никада не гледаш доле.

Обио си финим прстима улични сандук
и дао ми највећи сладолед
који се није могао сместити у моја уста
све док му ниси одгризао бокове.

Руке су ми убрзо постале лепљиве.
Обрисала сам их о трепћући стомак.

Опет си трчао брзо
не знајући да сам постала мало тежа
и да двоје не могу да те стигну.

Бар не до фебруара.

ПРОМИСКУИШТЕТА

Све оно што сам ти рекла
Заборави.

Глупо је да се развличимо столећима.
Толики сан прија само Трновој Ружици.
Ионако мрзим фројдистичка ишчитавања бајки.

Ја сам своје срце убола
На једну силиконску стену.
На један чип
Мањи од чиоде.

Не знам са иглама,
Прибадачама,
Хеклачама,
Зихернадлама,
Не знам са плетивом,
Знам само за сајбер Мрежу,
Знам само сајбер-кукичање.

После увек следи кукање.
Знам, проверено.

Везујем ти свако јутро кравату,
Спремам доручак
Одсутно машем са терасе док одлазиш на посао.
И не знаш
Да код куће нисам нимало безбедна
Да се Инферно отвара после модемске конекције
Немаш појма...
Слова цуре са тастатуре
Тражим сваког месеца нову
Теби није јасно зашто
Е, па, зато што сам развалила оно дугме за ENTER
Зато што...
Зато што неовлашћено неко увек улази у мене
А мени прија
Ако ти то нешто значи – користим заштиту
Неки добар антивирус
Нећу ти пренети никакве болештине

Нећу ти пренети ништа
Јер једноставно и не разумеш

Заборави
Све оно што сам ти рекла
Оно о деци
Да их не волим
Стварно их волим
Али се правим

Пусти ме да се изиграм још мало
Па ћу онда на спавање

RHINOCERUS

Поклони ми бебу носорога
врсту у одумирању
трону у свакодневици.

Ја волим кабасте момке са оклопима
сиве тврдокошце.

Шетаћу је у стакленим лифтовима
по ободима футуристичких зграда
да ме сви виде
са мирним копитарем у наручју
док једном руком притискам дугме за спратове.

Вертикала је увек исти пут до вечности.

Изабрала бих покретне степенице
само да нису прекратке
не волим нагибе
јер малиша расте
а рог је од туча и боли.

Савана је празна.
Похарао си четвороноге афродизијаке
за скуп прах фригидним грофицама.

SMALL TALK

Попричаћемо једном
како је све могло бити тако сочно
као траг лубенице на бради
намерно остављен да свене
као белег.

Попричаћемо.
А неки аутомобили око нас јурцаће бесно.
(Не, тада неће бити аутомобила
у *bladerunner*-овском пејзажу...)

Минуће толика столећа
а ми ћемо застати, јер смо се, као, срели
на неком хепенингу који се догађа свима сем нама
и тај осмех биће поцепан као никада зашивена постава
као дроњак који се упорно пара
а никако да се распара.

Попричаћемо једном
како је требало
уместо сатеном
покрити се новинском хартијом
и осванути телима исписаним оловом
пресликаним силиконима
умрлицама, секирама, затворима, ТВ најавама
наоблачењима, фудбалским трансферима
коментарима, доцирањима.
Стварним
пунокрвним
гримизним
пулсирајућим
гадним
животом.

Требало је.
Али нисмо.
Попричаћемо
прегојени од куртоазије и климања порцеланских глава
јер зуби одавно су нам од челика
и само ћеш ми дошапнути свој нови број.

(Не, тада неће бити оваквих бројева
али ћу твој ID бацити у неки глупи recycle bin)

А срешћемо се само зато
што се свемир игра пробабилитетима
чак и беспотребних догађаја
*колика је вероватноћа да ће мајмун
насумице ошкучајши Шекспиров сонети?*

у_ЛИЦА

Таквих бестидница попут мене пуна је улица

Она улица у којој се не продаје l'amour за кинту
Већ кратки
блистави невроимпулс кога неки
(немеки
и несентиментални)
називају мисао

Улица у којој бљујем своје стихове
ослоњена о зид
поцепаних чарапа од мрежастих вокала
на потпетицама скорелим од угрушака неурастеничних поета
la strada црвених инсомничних фењера
кадрма шуштавог папира који пече
и модри исцедак мастила попут телеснога сока

Coitus interruptus је најбоља превентива
од зачећа супергенијалног лирског дела
које се одроди као клинац пун акни
с ноћним полуцијама које боле
и стидом званим *синдром наредног јушра*

Бели сџих је права изба
за блуднице и трансвестите
што ћошкаре за ситниш туђих фацијалних експресија
осмеха или суза
Бели сџих је мимезис
кратког влажног врхунца
талас за пенетративне доконе сурфере без покрића
невеште јахаче и гутаче мојих пламенова

мог циркуса
one girl blow-a

Умор свладава тек пред зору
у деколтеу и подвезицама истргнути фрагменти Инферна
или небеса
уместо шушки
за које бих се давала дуже
податније
без имало стида
без симулираног врхунца
без журбе
из страха да нећу стићи до истине
јер никада је нема иза окуке
у суседном кварту
где живи неки сасвим децентни свет

Увек са осећајем да је могло бити топлије
јер сваки
љубавник – стих
збрише
залупивши врата
не пољубивши ме у чело
за добро одрађен посао

(Тада устајем
мирна као мрамор
хладна као сена...)

Тада устајем
навлачим оскудну одећу својих корица
и помислим – никада више

Такве бестиднице попут мене
ординирају
само у добро познатом крају
– крају света и времена
где чекају последњу помаст
чистача између редова.